

L'honneur des hommes; Sacré. L'usage
G. Valéry
L'honneur pour les élections, deux fois mes
C.V.

Тако је тешко рађен овај напис са толико
прекидања и олуготачења, ^(и једнако недоразумљив) Зашто? Зато што је језик велика највећа вредност
човека и народа, зато што се језик пели полако-полако из свега најсложеније
јега у човеку и народу, зати што стога сваки језик има велико право на своју
егзистенцију и на своју репутацију, зато што је нарочити језик са свима својим
^{Зато ми у једном случају} дијалектима, товаром блага, ^{или} зато што је књижевни језик ^{или} уметност или га нема...

Ускоро да је сасвим свеједно рећи: човек или је-
зик. И човек и језик јесте резултат непероватно великих приликасти. И човек
и језик, у свакој својој фази — горе, више, боље, даље — јесте продукт свог
власитог стварања, јакте самостварања. Човек је онакав и онолико какав и ко-
ким је сам себе створио, а језик је спољња појава свега што је човеков
живот и живљење, са свима функцијама тела и духа. Свест у човеку, и ~~у~~ ^{јасноћа} ~~рецимо~~
потврђена свесност, то је једно исто, и неопориво. Као кажемо језик појавити
се, ^а ~~осирпци~~ ^и четири функције, све функције мисленог човека којим се ^и ~~васиона~~
мери. Да ^{он} ~~човек~~ ^{ду} ~~говори~~, треба језик. Да ^{са} ~~човек~~ ^{ду} ~~пише~~, треба језик. Да ^и ~~човек~~ ^{ду} ~~ми-~~
~~сли~~ ^и ~~треба~~ језик. Да ^и ~~човек~~ ^и ~~ћути~~ ^и ~~треба~~ језик. Језик или у оба света. Како
два света? Човек је онај чија гранична линија значи језичко кретање од сваког
ког дана, од сваког човека, за све људске потребе и интересе. Као се та линија
нијапређе, то је транспенденција, прекорак, прелаз у други свет. Тај други свет
може бити сасвим близу ономе првоме, а може бити доста, или сасвим далеко од
њего. ^{Страх} ~~Страх~~ од речи транспенденција снобовска је поза, ^и ~~поза~~ ^и ~~испред~~ ^и ~~које~~ ^и ~~и~~
~~иза~~ ^и ~~које~~ ^и ~~нема~~ ^и ~~ништа~~. Транспенденција, ^и ~~ти~~ ^и ~~није~~ ^и ~~ни~~ ^и ~~престол~~ ^и ~~Савота~~, ^и ~~ни~~ ^и ~~Пантократор~~
~~ни~~ ^и ~~хорови~~ ^и ~~анђела~~ ^и ~~ни~~ ^и ~~војске~~ ^и ~~сатана~~. То је ^и ~~просто~~ ^и ~~прекорак~~ ^и ~~потамом~~, ^и ~~с~~ ^и ~~оно~~ ^и ~~стра~~

стране обичног и тривиалног, потамо па локте као може локте ко стигне.
Потамо; то је

~~Потаме~~ поезија, поезија у стиху и прози, поезија писана, говорена, ~~миш~~
мишљена, ћутана. А све то је језикометнички језик, простије речено али
не сасвим тачно речено ~~уметнички~~ ^{књижевни} језик. Језик с две стране, то је мали ~~сте~~
стегнути свакидашњи језик сигналних значења, речи и фразе којима се
за свакодневне потребе и злоупотребе језиком и мишљу, у најужем нашем
живљењу. Живот, то је ~~група~~ ^{суп} ~~синтеза~~ група синтеза, и језик човека живота
то је други језик. Од језика живљења до језика живота, има ~~книжа~~ ^{книжа} поелетички
и око ње једна инфраобласт пуна рала и мука та се учини прекорак, да се ~~по~~
пређе у поезију, у језик уметности. Језик уметности и језик мислености и
је некелико једно. Језик сигналних знакова ~~је~~ ^{је} језик ~~нужне~~ ^{нужне}, али је огроман
пут пређен и до њега су првобитног језика гестова, а ~~данас~~ ^{данас} заједнички сви
свима људима на свету. ^А колики је пут где прекорак који воли у језик са
сврхама високих рангова, језик тражених облика и тражених звукова. Али
један и други језик заједно обухватају, покривају, сумирају све, апсолутно све
све што је људско, и не је ~~чак~~ ^{чак} чинове, ћутање, говор у гучком смислу речи до
гос, реч са својом скоро страховитом апстрактношћу ситом и у смислу речи до
гои, разговор који је размишљање, дискусија, анализа са сврхом. ~~Но~~ ^{Но} тако или
тако, или тако и тако, човек је непрестано језик. ~~Пароли~~ ^{Пароли} су непрестано језик
зик. Вогови су непрестано језик, јер је свака људска замисао о речу-
гији или философији опет језик. А како човек и мисли и пише и ~~ћута~~ ^{ћута} ћутаће
ћутаће је у кватири људи и у језицима људи, што би рекао Талит, ~~велика~~
ствар." Оно што носи све уметности, то је у ћутању сročена апстракција ~~или~~
или симбол. То важи не само за архитектуру, скицтуру и слику него и за
штампан текст књижевности, и чак и за музику која је оригинално фиксирана
~~нотним~~ ^{нотним} знацима. "Ћарове речи пре свега израз њихово ћутање. Буга ~~у~~
мелитује, Јупитер урочије ~~виза~~. / А. Метро /

бицај је говорити овако: политичка историја, то су
епохе ратива, а културна историја, то су епохе језика. Доиста сваки успел с

својим препорукама у култури народа ма којег, имао је и ифе са размешавањем је
 зика. Али замире сите језика и у политичку историју. Косовски пикет наши
 народних песама, то је и политички и културни ^{српски} ~~наш~~ документ. Као се буре
 ризио песник који ће ^{комент} ~~бити~~ у ~~јави~~ или у јави Анбанију, и сва она вишња
острвима и гробница у морима, онда ћемо лобити ми, Срби, Политички и кул
турни документ. Класичне дрке и класичне јатке држи и ганас језик језик
ћутања и језик говора, али језик. То нису језици сигнали нега језици
резултате који сумирају политичку и културну историју тих народа који ни
нису ^{узали} ~~баш~~ живели. У 16 веку ^{појави} ~~најави~~ били језици шпански и енглески. Нај
јачаки су Енглези и политички и културни и вредно је ту застати језика
ради. Елизабета врло велики број људи, послуша на престолу, у парламенту,
у државништву, у философији, у бунтовништву, у свештенству, у војништву, почео
је да се развија не кофрмис ономе што им је природна гача, нега држачија,
у на ве облике личности, независне од онога што је природни јатак и појатак.
Велики број даровитих и генијалних и моћних људи свих категорија превазише
моћним језиком. Уметнички језик државнички језик, философски језик, бунтовни
нички језик, краљевски језик, поразише за стотинак години све: како краљ
лицу аратора, убише васпота краља спроведоше револуцију, тукоше шпанску армију,
армију, избацише Шекспира и Гружину паци Гружине свијете
Фромвела Хобса, Фрамсиса демона паци то и све и
и свијде, у политички философији и уметности, сиган језан језик, чијо текстови
говорени и писани, важе језиком онакви накви тако и сада. Сиган језан језик
у јави, у механи, на престолу, у парламенту. Јачи од јачега. У парламенту и
Елизабетину врло из четири стотине грла протеста реченица против важе кра
краљини. У Елизабета, и најурна све и све се промени, јер је спенарист о
био језик. То најчешће раз жена, тај визар свијет визар паци визар твор
створи језиком к-ји је истовремено песма и песница, заповест и аргумент, зми
змија и голуб. Пре Елизабетом стоји неки строн изасланик и покупца и
показовати и претити. Елизабета најчешће изасланик и покупца и показовати и претити.

уметношћу, симболом ич, екстракцијом замишљамо и претстављамо, бико да је бико концепције неке суме клица у материји, етру, духу, сигурно не на овој куглици земљици, махна негде међу звездама — негде или нигде, свеједно ни једно ни друго, нисмо у стању схватити — овако или онако, у човеку је међу различним клицама морате бити и клица споразумевања са стварима, са бићима.

Први људски споразумевања је вероватно она која је и данас истоветно ме свим људима, произлази из свих других клица и функција живота, први споразум био говор, ^{уоп} ^у стварима. По олате гранање у поједине заједнице, и поједини заговори, и говори многи и многи, разни и разни, па појам говора, па мит о универзалној кугли, па најзад екстрактан појам језик, па онда безброј језика у безброј језичких заједница, па најзад до данас језик Шекспира, Расина, ^и ^у Петеа Пушкина, па онда језик који се говори у четири наше данашње републике као један и ^и ^у језик који се говори у толико варијаната, пише и уметнички развија у толико варијаната.

Варијанте, варијанте, варијанте. Често је велико троје, трије је велико леветири, леветера је велико стотину. Човек је бескрајан Чиме је бескрајан смртни и протезни човек? Језицима, Језици су меморија човечанства, Меморија човечанства то је наш бескрај. Вавилонска кугла је велики мит, једнако жив мит за нас, симбол меморије човечанства. Назваљују се слојеви земље, па ископавају древни гробови, ваге и костури и сушеви и оруђа или ваге нарочито изгребане и знацима ишаране камене плоче, и бакарни таблице, и оганета се запис порука, језик, меморија из прошлости. И ако се данас сутра нађе мрва текста на етрусканском азиуз исти текст на етинском замехће барјачић на кугли вавилонској на сектору језика Етрусканског, с колена без кључа.

Језик данашњег кучавуног човека за нас, безмало врста безначаја. Имамо чулни језик оком и ухом запаљив, и имамо унутрашњи језик, унутрашњу реченицу, језик што би рекао Платон као душа сама се собом разговара. Те две моћи наше, две су језичке моћи. На уста избачена реченица није никада оно што је реченица унутрашња. Никада.

Унутрашњи говор то је семантика духа истине директност и једноставност, која се не може ни преписати ни препричати. Никоја проза, никоји стих не може казати чулним језиком оно што је творачки језик ђутања. Више смо у штампаним првом напору фиксирати Шекспирове песме ШЕВА. Три стиха, први напет, издети су брзо, тобоже готови, а затим је настала трака коју се изрецивим каже неизрециво, у најбољој форми изрецивога. Скоро је мучно гледати тај Шекспиров поглед. Већ је изгледало све ту, бар оно за прву реченицу која унутра стоји, говорећи, Не не не зна није то оно. Како што је глухи Бетховен научио развио неку кичу која му пре није требало, свикао да унутрашњим неким слухом тачно чује музику у себи и мучи се да је тачно тако испише нотним знацима, немештиним његовим клавиrom тако гледамо Шекспира, чепот га видимо како пажљиво по угловима хартије неке хијероглифе, неко дрво, и напреже унутрашњи слух и мучи свој чулни језик и јелва, јелва изклет, скоро да кажемо почети штепа - хех тихи блајт спит Здраво да си луне реловање... Смирује се песник: јелва, елегантна вокализација јарнога што тамо унутра суетински поетичан језик мишљена реч и мишљена слика чега је написана поезма само лебават. Уметничко-језички процес је завршен ако читахон из штампаних релова, може влахнути импулс за неку мишљену реч и слику у својој унутрашњости... Како што се тако човек је јелва као потхрањује крвљу, тако се реченица уметничке вредности јелвано потхрањује оним унутрашњим језиком. Чулни језик не може никада оно што мишљени језик, али може великом својом симболичном моћју дати нам силу да читам духом, мишљену реч и мишљену слику. Како Кијто напишестих: То је бесмислена болест која убити неће - човек зажмури и види таму унутра и ти чин трепети је са сном и речима. Али, сам у снажној поезији у снажној прози осећа се оно унутрашње, то јест осети то онај ко може коме јелват тај прекорак од чулно до унутрашње реченице и слике. Сам писац оригинала не може даде него у свом случају до најавентичнијег осећања унутрашње реченице уз ону чулну. То је философски говорећи оно што је непремостива сметња при преводима. То нас је навело да јелварел, восталом увек кажемо: Све све, али не можете превести онога што је какао испод тог текста, то јест оно што је само у њему унутрашње реченица или слика. Сам писац оригинала

неможе друго да ga тражи и тражи максималno адекватну вокализацију ономе
 што у њему лутећи говори и слика. Толико и не више зато је човеку га при-
 грађу уметничког текста сједини духовни и чулни језик. Нице је био и
 велики мислалац и велики песник и велики језичар и велики стилист и тачно
 је прибеглиомне ^{правога} писца: Радити стилистичку прозу као кресати обелиск. То је у
 уметничка реч песника стила. А ево уметничка слика ^е пенике ~~инетина~~. У кругу
 мистичког устаном ко гичког тумачења историје и сулбине државе и владара.
 Позната је, ети увек нова митска слика о писатељем вавилонском краљу Нептара
 ру сину набуконносераву. Унутрашња реч краља била је њему јасна и читка али
 он је у весељима и пијанкама тражио да је не зна и заборави. Огјеларел се
 у ваздуху пламеним словима исписана јавита реченица: Не е текел уфарсин
 и олмах нестача. Символ унутрашње духовне реченице: избројани, одмерено разге-
 љено. Дани вавилона избројани, ти краљу немаш притисак владара, земља ће бити
 развезена Персијанцима и Мићанима. Та унутрашња реченица је тајанство њу
 мисли и љути у човеку ~~се~~ ^{сасвим} ~~напија~~ ^{напија} ~~тражилија~~ ^{тражилија} историја, говор вола и тла, завичи
 чајних. То је то и ништа друго није ^{то}. На том пункту на пункту уметничке
 вокализације унутрашње реченице или слике има такмичарски уост мучан сустрет
 ми муг музике и језика. Снаге су огромне на обави страна али как је реч
 о врховним сулбинским моментима, о трагичним словима или метафизичким лите-
 мам језик најјачава музику. Онај уметнички универзум створен језиком Шекспира
 у трагедији Антоније и Клеопатра нема премпе под небом ни у којој уметности
 Која би уметност могла изразити тако читко и брито, смехом и плачем иронијом
 и срахопоптовањем преко стоструким пин-мункером који је био Марко Антоније,
 казати и летету и Богу јасну поруку и јасан суд о чињеници Антонијеве неажен-
 вате смри неговим унутрашњим вредностима, него Октавијан казавати: Нав се
 тако велика ствар разбије, тре ^{бало} би га је и прасак јачи! Не, не ^{је} и више
 он те своје врхуначке силе која је језик, човек не може! Учинком, човек
 не може више и гађе но што је скок у смрт, али уметности могу учинити да тај
 скок траје хиљаде година. Међу свима уметностима најбриткије најчувскије
 најпростије може језик.